

[Jørgen Gram.]

en Linie, der ikke brydes — til 642 Mill. Kr. i 1937, samtidig med at vi skal bære en ekstra Told paa Smør og Æg i Forhold til vore Konkurrenter paa det engelske Marked, berettiger mig til at sige, at England har ikke afsluttet en Handel med os for vore blaa Øjnes Skyld. Jeg ved fuldt vel, at vort Handelsforhold er gunstigere over for England end over for Tyskland, men jeg kan dog næppe tænke mig, at England skulde stille mere ubillige Krav over for sin Kunde Danmark, end det gør over for andre Lande. Jeg kan heller ikke tænke mig, at de har Ret til det i Forhold til den Handelstraktat, vi har med dette Land.

Den højtærede Udenrigsminister har i Aar i Modsætning til tidligere ikke talt om, at Tyskland sætter Grænser for vor Udførsel af Landbrugsprodukter til dette Land. Naar dette altsaa ikke er Tilfældet, ud over naturligvis at vi skal købe Raavarer, Halveller Helfabrikater, kan jeg ikke forstaa, at Landbrugets Købsønsker over for Tyskland skulde ligge meget højt over, hvad der er praktisk Mulighed for at gennemføre, som den højtærede Udenrigsminister udtrykker sig. Disse Købsønsker ligger i Underkanten af det, som Landbruget i Øjeblikket har behov, som Forholdene ligger paa Landbrugets Omraade, og er jo paa smaa 100 Mill. Kr., men disse Ønskers Opfyldelse vilde have saa overordentlig stor Betydning til Aflastning af Eksporten til England, efter hvad Udenrigsministeren jo selv i Dag har oplyst, og selve Landbrugsministeren fastslaar ogsaa Sp. 1665, at den store Eksport til England medfører de lavere Priser. Jeg opfordrer i al Beskedenhed eller Ubeskedenhed til at gøre Valutaloven smidigere, end den er, til at administrere den paa en anden Maade, end man gør, til at efterkomme de mange, mange Millioner Kroners Købsønsker fra Handelen, som vi har set Gang paa Gang, kort sagt til paa dette som paa andre Omraader at imødekomme de Krav, som Landboforeningerne sammen med Andelsforeningerne har stillet til Regeringen. Jeg beder om et Svar paa, om man ikke anerkender Berettigelsen af de opstillede Punkter, der nylig er tilstillet Regering og Rigsdag. Det er de mest betydende og helt uundværlige Produktionsfaktorer, der har fremsat Kravene, og det er ikke gjort, for at de skal lades uønsede, men i Forventning om, at vor Regering endelig vil indse deres Berettigelse og gaa i Gang med at opfylde dem.

Hartel: I sin Tale Sp. 1803 i Folketingstidenden henstillede det ærede Medlem

Hr. Hartvig Frisch til mig, at jeg, naar jeg stillede Forslaget om, at vi skulde udtræde af Folkenes Forbund, betænkte, hvilke Virkninger dette kunde have, ogsaa, i Forbindelse med vor Handelsomsætning med England, som var vor største Kunde og aftog tre Fjerdedele af Landbrugsproduktionen. Jeg maa sige, jeg staar meget fremmed over for denne Argumentation. Den vilde jo forudsætte, at Medlemsskab af Folkenes Forbund var en Slags Forudsætning for vor Samhandel med England. Det er ganske nyt for mig, at der skulde være blot den løseste Tilknytning paa dette Omraade. Jeg er vel klar over, at England er vor største Kunde med Hensyn til Aftagning af vore Landbrugsprodukter, men jeg er lige saa klar over, at det Kvantum, lad os sige en Femtedel af Landbrugsproduktionen, som gaar til Tyskland, er i højeste Grad bestemmende ogsaa for Prisen paa det Kvantum, der sælges til England, idet det altid har været saaledes købmandsmæssigt set og altid vil være saaledes, at det lille Kvantum, der er for meget af en Vare, er bestemmende for Prisen i det lange Løb paa det hele Kvantum i nedadgaaende Retning, og paa samme Maade, hvis det mangler, bestemmende i opadgaaende Retning for hele den Masse, det drejer sig om at forhandle. Derfor tror jeg ikke, vi skal opstille nogen Rangforordning i dette Spørgsmaal, men se det ganske roligt og sobert, saaledes som det ligger: at begge Markeder er af livsvigtig Betydning for det danske Samfund.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har nu blankt indrømmet, at han har virket for, at Landbrugernes Sammenslutning ikke skulde have Transmission af deres Bondestævne. Jeg takker ham for denne aabne Tilkendegivelse, for der har længe været et Slags Tusmørke over, hvor de ansvarlige Kræfter var at finde, men nu har det ærede Medlem meldt sig som en af disse, og det er i det mindste en rar Orientering at have faaet. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem altsaa ogsaa sidste Aar har været virksom, da det gjaldt om at øve Censur over for Stævnets Talere i 1937. Det er, forekommer det mig, meget mærkelige Udslag af den Ytringsfrihed, man paaberaaber sig fra hans Partis Side.

Men hvad der er mere betydningsfuldt for mig i denne Sammenhæng, er, at en Mand som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ikke kan se Forskellen paa den Ytringsfrihed, som vi kan praktisere indbyrdes her i vort Land, naar vi taler om vore egne Anliggender, og det, vi kan tillade os